

En liten berättelse från R220, 1967.

Strax före jul fick vi veta att utryckningen skulle ske redan före jul, inte i mitten av januari som planerat. Flygvapnet hade ont om pengar som vanligt.

Jag och en av bilförarna hade länge talat om att resa till Narvik, nu när vi var så nära. På något sätt kunde vi ordna fram militärbiljetter till Riksgränsen, därifrån till Narvik betalade vi själva. Egentligen fick vi inte lämna landet när vi var i tjänst, och Norge var med i NATO. Det var spännande.

Malbanan var en upplevelse, men Narvik en besvikelse. Kallt, dålig mat och inte mycket att se.

På hemresan stannade vi i Gällivare och gick på konditori och drack varm glögg. Det behövdes. Sista tåget mot Murjek gick vid 21-tiden. Vi var där strax före kl 22. Kent hade sin SAAB 96, tvåtaktare, parkerad där. Inte ett liv, batteriet var tomt, och det var ca -30 grader. Vi hade inget telefonnummer till bilföraren i Vuollerim och även om vi haft det hade ingen kunnat komma in på expeditionen för att svara.

Vi beslutade att gå den nästan en mil långa vägen upp till stationen. Det var fruktansvärt kallt, tur vi hade våra vita parkas, men ben och fötter for illa, även om vi gick så fort vi orkade. När vi kom närmare stationen började vi fundera på hur vi skulle komma in utan att vakten märkte något. Att knacka på hade säkert skrämt livet ur honom när han satt där ensam. Troligtvis sov de andra i rummet innanför. Bäst att vara försiktig då han hade skarpladdad k-pist. Lyckligtvis kunde vi smyga in och fortsätta upp till matsalen. Därifrån ringde vi på interntelefonen ner till vakten och talade om att vi var på stationen. Han trodde oss inte så vi fick gå ner till honom.

Nu smakade det bra med varm choklad och smörgås. När man hade legat en liten stund började det klia något fruktansvärt på benen av kylan. Benen var helt röda. Det tog flera timmar innan det gick över.

På morgonen kunde vi få hjälp att starta Kents bil och ta oss ner till Vuollerim.

Erik Tidholm